

Arrest

nr. 51 756 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 september 2010 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit dient op 8 januari 2008 een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf. Dit wordt hem op 18 februari 2008 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken geweigerd.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en beweert sedert 2004 ononderbroken in België te verblijven. Betrokkene heeft echter op 08.01.2008 een visum aangevraagd op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko. Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd kan betrokkene onmogelijk een ononderbroken verblijf sedert 2004 aantonen. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België verblijft. Betrokkene legt noch bewijzen van verwantschap voor noch toont hij aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Het feit dat betrokkene sinds in België verblijft, werkwilgig is en zicht op werk heeft, Nederlands wenst te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Op 10 september 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstige middelen aanvoert en niet aantoonst op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker op 08.01.2008 een visum heeft aangevraagd op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko en dat zulk visum persoonlijk dient te worden aangevraagd zodat verzoeker onmogelijk een ononderbroken verblijf sedert 2004 kan aantonen en dat verzoeker daardoor zich niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

Terwijl verzoeker gedurende 2004 in België verblijft doch eind 2007 op vakantie is gegaan naar Marokko. Toen verzoeker opnieuw naar België wenste te komen kon verzoeker kiezen tussen twee manieren om naar België te komen: door veel geld te betalen aan mensensmokkelaars die verzoeker via een gevaarlijke boottrip naar Europa zouden brengen, of via het vragen van een visum bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging.

Dat het voor verzoeker dus een logische keuze was om eerst een visum proberen aan te vragen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging.

Dat het hierboven vermelde motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel schendt. Dat het niet redelijk is om verzoeker te verwijten dat verzoeker een visum heeft aangevraagd

bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging om op een legale en veilige manier terug naar België te keren.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zich bij het indienen van zijn aanvraag heeft gesteund op het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009. Deze instructies sommen de concrete situaties op waarin de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan toestaan. Verzoeker heeft daarbij aangevoerd sedert 2004 ononderbroken in België te verblijven, maar nu gebleken is dat verzoeker in 2008 persoonlijk een visum heeft aangevraagd in Marokko staat vast dat verzoeker niet aan dit criterium voldoet. Verwerende partij merkt op dat het niet aan verzoeker verweten wordt dat hij een visum heeft aangevraagd maar dat er enkel wordt vastgesteld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium waarop hij zich heeft beroepen, hetgeen door verzoeker ook niet wordt ontkend. Zulke beoordeling is volgens verwerende partij dan ook niet onredelijk te noemen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt *in casu* over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.1.3. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending van het redelijkheidsbeginsel in samenhang met de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing, namelijk *“Betrokkene heeft echter op 08.01.2008 een visum aangevraagd op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko. Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd kan betrokkene onmogelijk een ononderbroken verblijf sedert 2004 aantonen. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium”*, niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker inderdaad op 8 januari 2008 een aanvraag tot het bekomen van een visum kort verblijf indiende. Dit werd hem op 18 februari 2008 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken geweigerd.

De Raad acht het motief van de bestreden beslissing, met name *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en beweert sedert 2004 ononderbroken in België te verblijven. Betrokkene heeft echter op 08.01.2008 een visum aangevraagd op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko. Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd kan betrokkene onmogelijk een ononderbroken verblijf sedert 2004 aantonen. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium.”*, niet kennelijk onredelijk en deze motivering steunt op de stukken van het administratief dossier.

Ten overvloede wenst de Raad nog op te merken dat waar verzoeker aanvoert dat het niet redelijk is om verzoeker te verwijten dat hij een visum heeft aangevraagd bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging om op een legale en veilige manier terug naar België te keren, het criterium 2.8.A van de instructie duidelijk is en vereist dat degene die er zich op beroept een ononderbroken verblijf van vijf jaar dient aan te tonen. Het feit dat verzoeker wilde vermijden dat hij veel geld diende te betalen aan mensensmokkelaars om via een gevaarlijke boottrip, na een vakantie naar Marokko, naar Europa terug te komen en daarom een visum aanvroeg, doet hieraan geen afbreuk.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM (Recht op eerbiediging van privé-leven, familie- en gezinsleven).

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker aanhaalt dat er familie van hem in België verblijft maar dat verzoeker noch bewijzen van verwantschap voorlegt, noch aantoont waarom dit een grond van regularisatie zou zijn.

Terwijl art. 8 EVRM uitdrukkelijk bepaalt:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat uit de bijlagen bij de regularisatieaanvraag van verzoeker dd. 15.12.2009 (stukken 6-26, zijnde de aanbevelingsbrieven van vrienden, burens, familieleden, kennissen) blijkt dat verzoeker wel degelijk veel familie heeft in België.

Dat verzoeker recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en familieleven.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé- en familieleven schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zelfs aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkel feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien werd volgens verwerende partij reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragartikel. Het ongegrond verklaren van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft volgens verwerende partij enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoeker geenszins aantoont een feitelijk gezin te vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België noch toont hij aan dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst en kan hij bijgevolg geen enkel beroep doen op artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij vervolgt dat verzoeker evenmin de vermeende verwantschapsband aantoont zoals terecht in de bestreden beslissing wordt opgemerkt. Verzoeker gaat hier in zijn middel niet nader op in en doet ook thans geen enkele poging om de beweerde verwantschap aan te tonen.

3.2.3. Verzoeker voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Dit artikel omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “hecht” is (J. Vande Lanotte en G. Goedertier, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat uit de bijlagen bij de regularisatieaanvraag van verzoeker van 15 december 2009 (stukken 6-26, zijnde de aanbevelingsbrieven van vrienden, burens, familieleden, kennissen) blijkt dat verzoeker wel degelijk veel familie heeft in België.

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Verzoeker laat tevens na om bij zijn verzoekschrift stukken te voegen die wijzen op het bestaan van een gezinsleven in België en die zijn beweringen hieromtrent in zijn aanvraag kunnen staven. Waar verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beweert dat hij hier in België samen met zijn familieleden verblijft, brengt verzoeker enkel verklaringen van de personen die beweren familie van verzoeker te zijn en waarin wordt gesteld dat hij bij zijn zus en schoonbroer zou wonen. De Raad wijst erop dat dit louter beweringen zijn die door geen enkel stuk worden gestaafd. Verzoeker brengt immers geen enkel bewijs van verwantschap met mevrouw E.M.S. bij noch brengt hij een bewijs bij dat hij bij haar zou wonen en aldus een gezin zou vormen met zijn zus.

Daarenboven wordt inzake al deze andere familieleden nog opgemerkt dat het samenwonen op eenzelfde adres of het familie zijn van elkaar op zich niet volstaat om te kunnen spreken van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker in België een gezinsleven heeft dat door de Belgische overheden dient te worden beschermd.

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting een schending van zijn privéleven zou aanvoeren, merkt de Raad volledigheidshalve op dat wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn privéleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker hier een privéleven heeft uitgebouwd, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé-leven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet gemachtigd wordt tot verblijf. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief België moet verlaten. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit

het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Derde middel: schending van de motiveringsplicht

Doordat de Dienst Vreemdelingenbetwistingen stelt dat verzoeker sinds (sic) in België verblijft, werkwillig is en zicht heeft op werk, Nederlands wenst te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat deze elementen aangaande de integratie van verzoeker niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld werden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Terwijl de elementen aangaande de integratie van verzoeker duidelijk aantonen dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is cf. de instructie dd. 19.07.2009.

Dat verzoeker immers duidelijk aantoont dat hij duurzaam lokaal verankerd is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door te stellen dat deze elementen aangaande de integratie van verzoeker niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld werden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 haar motiveringsplicht schendt aangezien deze elementen aangaande de integratie van verzoeker duidelijk aantonen dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is cf. de instructie dd. 19.07.2009.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat zij het middel onontvankelijk acht aangezien er volgens haar geen wetsbepaling wordt aangeduid. Er bestaan volgens verwerende partij immers verschillende types van motiveringsplicht beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken. Verwerende partij is aldus van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Waar verzoeker voorhoudt dat hij wel aantoont dat hij duurzaam lokaal verankerd is en dat hij geïntegreerd is, laat verwerende partij gelden dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt. Eerst wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft en daarna wat de gegrondheid van de aanvraag betreft. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Het komt volgens verwerende partij niet toe aan de Raad om te gaan vaststellen dat verzoeker wel duurzaam lokaal verankerd is of voldoende geïntegreerd is opdat hem machtiging tot verblijf kan worden toegestaan. Verwerende partij merkt verder op dat verzoeker met zijn beschouwingen kennelijk een feitelijke beoordeling van zijn aanvraag door de Raad beoogt, hetgeen niet kan. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Verwerende partij is van mening dat in de bestreden beslissing afdoende wordt uiteengezet waarom de gemachtigde van mening is dat de door verzoeker aangevoerde elementen niet kunnen volstaan om hem een verblijfsmachtiging toe te staan.

3.3.3. Verzoeker voert de motiveringsplicht aan en vecht de motieven van de bestreden beslissing aan, zodat hij dus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de door verzoeker ingediende en ingevulde “typeformulier Regularisatieaanvraag” blijkt dat verzoeker zich op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, beriep.

Verzoeker verwees hiervoor naar de volgende elementen:

- Verzoeker verblijft sinds 2004 in België en verwijst naar stukken die dit staven;
- Verzoeker heeft tijdens zijn langdurig verblijf in België diverse sociale contacten opgebouwd. Verzoeker legt aanbevelingsbrieven voor. De aanwezigheid van de naaste familie van verzoeker in België heeft zijn integratie hier bespoedigd;
- Verzoeker heeft ondertussen beginnende kennis van de Nederlandse taal;
- Verzoeker heeft grote werkbereidheid en heeft aantal contacten met kandidaat-werkgevers opgebouwd;
- Er zijn geen redenen van openbare orde en veiligheid dewelke een verblijfsregularisatie van verzoeker zouden kunnen verhinderen. Verzoeker kwam nog nooit in aanraking met het gerecht.

In de bestreden beslissing wordt over deze elementen het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en beweert sedert 2004 ononderbroken in België te verblijven. Betrokkene heeft echter op 08.01.2008 een visum aangevraagd op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko. Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd kan betrokkene onmogelijk een ononderbroken verblijf sedert 2004 aantonen. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België verblijft. Betrokkene legt noch bewijzen van verwantschap voor noch toont hij aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn. Het feit dat betrokkene sinds in België verblijft, werkwilgig is en zicht op werk heeft, Nederlands wenst te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de elementen aangaande zijn integratie duidelijk aantonen dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is conform de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker stelt verder dat verwerende partij door te stellen dat deze elementen aangaande zijn integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld werden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009, de motiveringsplicht schendt aangezien deze elementen aangaande de integratie van verzoeker duidelijk aantonen dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van integratie die verzoeker heeft aangevoerd, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris is niet op kennelijk onredelijke wijze tot deze vaststelling gekomen, aangezien hij *in casu* ook verwijst naar de andere voorwaarden die gesteld worden in de instructie. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met dit oordeel, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk is of niet steunt op een correcte feitenvinding.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker hiermee kritiek uit op de beoordeling van zijn aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en verzoeker aldus een andere verklaring of interpretatie geeft voor de vastgestelde feitelijkheden en (de bedoeling en de toepassing van) de geldende regelgeving, maar in wezen zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij stelt. De aangevoerde kritiek van verzoeker geeft aldus blijk van een andere interpretatie of beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de redenen die verzoeker aanhaalde onvoldoende zijn om verblijf toe staan in het kader van de gegrondheid van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is ingegaan op alle door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen ten gronde en voor elk element gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet volstaan om het verblijf toe te staan. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET